

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. H., R. G., G. G., K. G., P. L., P. M., J. P., T. P., P. P., J. S., M. S. i D. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o ustalenie podstawy wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,

zażalenia płatnika składek M. H. na wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 17 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że postawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne R. G., J. S., G. G., K. G., P. L., P. M., J. P., T. P., M. S., D. Z. podlegających ubezpieczeniom jako osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek M. H. w okresie od lipca 2012 r. do lutego 2013 r. zaś w odniesieniu do P. P. od stycznia 2013 r. do lutego 2013 r. powinna być obliczona zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru

składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.; dalej jako: „rozporządzenie”), czyli jak przy oddelegowaniu, a nie jak przy podróży służbowej.

Odwołanie od powyższych decyzji złożyła M. H. oraz R. G., T. P., P. L., J. P., D. Z., P. P., M. S., J. S., P. M., K. G. i G. G..

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołania, rozstrzygając także o kosztach zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – w sprawie R. G., G. G., K. G., M. H., P. L., P. M., J. P., T. P., P. P., J. S., M. S. i D. Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o ustalenie podstawy wymiaru składek – uchylił zaskarżony apelacją M. H. wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt V U [...], i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w K.. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny wskazał, że w sporze w niniejszej sprawie pozostawały decyzje dotyczące wysokości składek na ubezpieczenie społeczne zleceniobiorców R. G., J. S., G. G., K. G., P. L., P. M., J. P., T. P., M. S., D. Z., P. P. świadczących usługi na rzecz odwołującej się M. H.. Apelująca – kwestionując wysokość składek określonych w zaskarżonej decyzji – podnosiła zarzuty trojakiego rodzaju. Jako pierwszy podniosła zarzut naruszenia art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.), wskazując na moc wiążącą interpretacji udzielonej na wniosek płatnika, zgodnie z którą organ rentowy dokonał wyliczenia składek w zaskarżonej decyzji odmiennie od zasad wskazanych w interpretacji, tj. przyjmując za podstawę wyliczeń § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia, a nie § 2 ust. 1 pkt 15 tego rozporządzenia, co zdaniem skarżącej, jako prawidłowe potwierdził ZUS w odpowiedzi na zapytanie w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W konsekwencji jako drugi zarzut odwołująca kwestionowała przyjęty do ustalania podstawy wymiaru składek § 2 ust. 1 pkt 16, a nie § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia. Jako trzeci zarzut strona odwołująca podnosiła, że gdyby nawet przyjąć jako prawidłowe ustalenie wysokości

składek według § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia to sposób wyliczenia składek dokonany przez ZUS jest nieprawidłowy.

Co do pierwszej podnoszonej w apelacji kwestii Sąd drugiej instancji uznał, że nie doszło przy wydawaniu zaskarżonych decyzji do naruszenia art. 10a ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Dla rozstrzygnięcia, czy zaskarżone decyzje pozostają w sprzeczności z treścią interpretacji, jakiej udzielił M. H. organ rentowy kluczowym jest ustalenie, czy pytanie, jakie zadała odwołująca w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej odzwierciedlało stan faktyczny, na tle którego zapadły zaskarżone decyzje. Z treści pisma z dnia 20 listopada 2012 r., stanowiącego odpowiedź na zapytanie organu rentowego w celu uściślenia zakresu zadanego przez odwołującą się pytania, M. H. wskazała, że do sytuacji zleceniobiorców stosuje § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia. Powołała się także na przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych - art. 21 ust. 1 pkt 16 b, z którego wynika, że diety i inne należności z tytułu podróży służbowej osoby nie będącej pracownikiem zwolnione są od podatku dochodowego od osób fizycznych, co według niej odpowiada treści § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia. Tak postawionego pytania dotyczyła interpretacja zawarta w decyzji ZUS nr 408 z dnia 14 grudnia 2012 r., uznająca za prawidłowe stanowisko zawarte we wniosku płatnika. Według Sądu drugiej instancji brak podstaw do uznania, że zaskarżone decyzje pozostają w sprzeczności z treścią wydanej interpretacji, ponieważ opierają się one na przyjęciu, że zleceniobiorcy wskazani w zaskarżonych decyzjach w okresach nimi objętych wykonywali prace za granicą u polskiego pracodawcy w ramach oddelegowania (§ 2 ust. 1 pkt 16 powołanego rozporządzenia), a nie w ramach podróży służbowej (§ 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia). Ani we wniosku o interpretację, ani w jego uzupełnieniach nie pojawiła się wątpliwość, czy należy stosować pkt 15 czy 16 § 2 ust. 1 rozporządzenia. W stanie faktycznym nie podano danych, które pozwoliłyby nabrać wątpliwości, która sytuacja wchodzi w grę: podróż rozumiana odpowiednio co do zleceniobiorców czy oddelegowanie w rozumieniu wykonywania pracy za granicą dla polskiego pracodawcy - czyli pkt 15 czy 16 § 2 ust. 1 rozporządzenia.

Rozpatrując drugą kwestię: czy w odniesieniu do zleceniobiorców wskazanych w zaskarżonych decyzjach w okresach nimi objętych ma zastosowanie

regulacja zawarta w § 2 ust. 1 pkt 16 czy w § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji w zakresie miejsca, gdzie zleceniobiorcy wykonywali pracę, trwałości zatrudnienia w miejscu wykonywania pracy, postanowień umów zawieranych przez M. H. ze zleceniobiorcami w zakresie miejsca wykonywania pracy. Według Sądu drugiej instancji z przeprowadzonej analizy prawnej Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowy wniosek o braku podstaw do obliczania podstawy wymiaru składek zleceniobiorców pracujących na rzecz M. H. z zastosowaniem regulacji wskazanej w § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia.

Sąd Apelacyjny wskazał na twierdzenia skarżącej, że nawet gdyby przyjąć, że do ustalenia podstawy wymiaru składek dla zleceniobiorców ma zastosowanie § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia, to zawarte tam kwoty wysokości składek zostały ustalone w niewłaściwej wysokości. Skarżąca na uzasadnienie swojego twierdzenia powoływała stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2013 r., II UK 104/13 – LEX nr 1576145, w którym przyjęto, że odliczenie od podstawy wymiaru składek równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju (§ 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe) jest możliwe tylko w miesiącu, w którym po tej operacji miesięczny przychód stanowiący podstawę wymiaru składek będzie wynosił co najmniej równowartość kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). W toku procesu zarówno strona odwołująca, jak i organ rentowy złożyli do akt sprawy wyliczenia wysokości spornych składek z uwzględnieniem poglądu zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku odnośnie sposobu wyliczenia wysokości składek przy zastosowaniu regulacji z § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia. Wyliczenia sporządzone przez organ rentowy różniły się od tych, które stanowiły podstawę do wydania zaskarżonych decyzji zarówno co do sposobu liczenia, jak i wysokości składek, a także były odmienne od wyliczeń zaprezentowanych przez stronę odwołującą co do wysokości i przyjętej metody liczenia.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że istotą sporu w niniejszej sprawie była wysokość należnych składek w związku z pracą wykonywaną przez zleceniobiorców objętych zaskarżonymi decyzjami. W celu osądzenia sporu, jaki zaistniał przed Sądem Okręgowym na skutek złożonych odwołań nie wystarczyło rozstrzygnąć kwestii przesądzających zasadę wyliczania wysokości składek tj. czy organ rentowy związany był interpretacją zawartą w decyzji nr ZUS nr 408 z dnia 14 grudnia 2012 r. oraz czy w sprawie do wyliczenia wysokości składek będzie miała zastosowanie regulacja zawarta w § 2 ust. 1 pkt 15 czy pkt 16 rozporządzenia. Sąd Okręgowy rozstrzygając te kwestie nie odniósł się w żaden sposób do argumentacji stron w zakresie prawidłowości wyliczeń wysokości składek w zaskarżonych decyzjach. W szczególności oddalając odwołania wyraził akceptację dla wyliczeń wysokości składek zawartych w objętych sporem decyzjach, które to wyliczenia nie uwzględniały stanowiska Sądu Najwyższego przedstawionego w powołanym wyżej wyroku II UK 104/13. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że akceptuje pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w tym wyroku. W ocenie Sądu drugiej instancji takie stanowisko Sądu Okręgowego jest wewnętrznie sprzeczne uwzględniając to, że wyliczenia wysokości składek dokonane przez organ rentowy w toku procesu z uwzględnieniem stanowiska Sądu Najwyższego wskazanego wyżej są w sposób wyraźny różne od tych, które zawarto w zaskarżonych decyzjach oraz odmienne od wyliczeń strony odwołującej, przeprowadzonych według innej metodologii niż organ rentowy, lecz z powołaniem się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w tym samym wyroku II UK 104/13. Zdaniem Sądu drugiej instancji powyższe powoduje, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej w zakresie prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy zaniechał bowiem odniesienia się do merytorycznych zarzutów apelacji dotyczących wysokości składek objętych zaskarżonymi decyzjami. Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Okręgowy dokona analizy zaprezentowanych w sporze metod liczenia wysokości składek i zajmując swoje stanowisko, co do właściwej metody wyliczenia wysokości składek w sposób poddający się kontroli instancyjnej je uzasadni odnosząc się do argumentacji stron w zakresie wyliczenia składek, co stanowi istotę sporu w niniejszej sprawie.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego M. H. zaskarżyła w całości zażaleniem wniesionym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c.

Żaląca się zarzuciła naruszenie:

1) art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K.. z dnia 29 kwietnia 2014 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, pomimo, że wydanie wyroku nie wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ponieważ zgodnie z art. 10 a § 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.) interpretacja pozyskana przez płatnika od organu rentowego jest wiążąca dla organów administracji publicznej i państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania;

2) art. 2 Konstytucji RP statuującego fundamentalną zasadę demokratycznego porządku prawnego oraz pochodną mu zasadę zaufania obywateli do organów władzy publicznej w związku z art. 10 a § 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez uznanie, że w przedmiotowej sprawie istnieje konieczność prowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie badania prawidłowości wyliczenia podstawy wymiaru składek ubezpieczonych, podczas gdy płatnika chroni wydana mu przez organ rentowy interpretacja.

Żaląca się wniosła o: uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3 sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Stosownie do treści przepisu art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego

rozpoznania. Sąd Najwyższy – oceniając charakter prawny zażalenia określonego w powołanym wyżej przepisie – wielokrotnie podkreślał, że kontrola dokonywana w ramach tego środka powinna mieć charakter formalny, skupiający się na przesłankach uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji. W związku z tym, że zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest skierowane przeciwko uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, ocenie w tym postępowaniu zażaleniowym może być poddana jedynie prawidłowość zakwalifikowania przez sąd odwoławczy określonej sytuacji procesowej jako odpowiadającej powołanej przez ten sąd podstawie orzeczenia kasatoryjnego. Oznacza to, że Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo czy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.); ewentualnie, czy w rachubę wchodziła podstawa nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.). Ocena ta nie obejmuje natomiast zarówno merytorycznego stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak i prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się do kwalifikacji powstałej sytuacji procesowej w kontekście przesłanek z art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, albo czy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, bądź czy w rachubę wchodziła podstawa nieważności postępowania. Tylko spełnienie lub niespełnienie tych przesłanek ma znaczenie w postępowaniu wywołanym wniesionym zażaleniem (por. postanowienia z dnia 10 czerwca 2014 r., III PZ 6/14, LEX nr 1486981 oraz z dnia 30 września 2014 r., III UZ 9/14, LEX nr 1515151 i powołane w nich orzecznictwo). Z tego względu ocenie Sądu Najwyższego nie podlegają zarzuty skarżącego wykraczające poza sferę wyznaczoną art. 386 § 4 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2015 r., I UZ 6/15 – Lex nr 1767098).

Sąd Apelacyjny nie wskazał bezpośrednio jednej z przyczyn wydania wyroku kasatoryjnego określonych w art. 386 § 4 k.p.c. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku pośrednio wynika, że przyczyną wydania takiego wyroku było nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd Okręgowy.

Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22; z 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, LEX nr 50750; z 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, LEX nr 519260; wyroki Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36; z 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635; z 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 2). Ma to miejsce między innymi wtedy, gdy sąd odmówił dalszego prowadzenia sprawy, przyjmując brak legitymacji procesowej stron, skuteczność twierdzenia lub zarzutu wygaśnięcia bądź umorzenia zobowiązania, upływ terminów zawitych, terminu przedawnienia, przedwczesność powództwa, czy też nie rozpoznał żądań w aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub zarzutów pozwanego, bezpodstawnie przyjmując, że nie zostały one zgłoszone lub zostały zgłoszone, ale są objęte prekluzją procesową (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r., III PZ 11/14 – Lex nr 1645273). Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny – uzasadniając wydanie wyroku kasatoryjnego – wskazał między innymi, że istotą sporu w niniejszej sprawie była wysokość należnych składek w związku z pracą wykonywaną przez zleceniobiorców objętych zaskarżonymi decyzjami. W celu osądzenia sporu, jaki zaistniał przed Sądem Okręgowym na skutek złożonych odwołań nie wystarczyło rozstrzygnąć kwestii przesądzających zasadę wyliczania wysokości składek tj. czy organ rentowy związany był interpretacją zawartą w decyzji nr ZUS nr 408 z dnia 14 grudnia 2012 r. oraz czy w sprawie do wyliczenia wysokości składek będzie miała zastosowanie regulacja zawarta w § 2 ust. 1 pkt 15 czy pkt 16 rozporządzenia. Sąd Okręgowy rozstrzygając te kwestie nie odniósł się w żaden sposób do argumentacji stron w zakresie prawidłowości wyliczeń wysokości składek w zaskarżonych decyzjach. W szczególności oddalając odwołania wyraził akceptację dla wyliczeń wysokości składek zawartych w objętych sporem decyzjach, które to wyliczenia nie

uwzględniały stanowiska Sądu Najwyższego przedstawionego w wyroku II UK 104/13. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że akceptuje pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w tym wyroku. W ocenie Sądu drugiej instancji takie stanowisko Sądu Okręgowego jest wewnętrznie sprzeczne uwzględniając to, że wyliczenia wysokości składek dokonane przez organ rentowy w toku procesu z uwzględnieniem stanowiska Sądu Najwyższego wskazanego wyżej są w sposób wyraźny różne od tych, które zawarto w zaskarżonych decyzjach oraz odmienne od wyliczeń strony odwołującej, przeprowadzonych według innej metodologii niż organ rentowy, lecz z powołaniem się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w tym samym wyroku II UK 104/13. Zdaniem Sądu drugiej instancji powyższe powoduje, że treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej w zakresie prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy zaniechał bowiem odniesienia się do merytorycznych zarzutów apelacji dotyczących wysokości składek objętych zaskarżonymi decyzjami. Na skutek tego polecił Sądowi Okręgowemu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, dokonanie analizy zaprezentowanych w sporze metod liczenia wysokości składek i zajmując swoje stanowisko, co do właściwej metody wyliczenia wysokości składek w sposób poddający się kontroli instancyjnej, uzasadnienie stanowiska, które odnosić się będzie do argumentacji stron w zakresie wyliczenia składek.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do uznania, że w rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał jej istoty, a tym samym zaistnienia przesłanki do zastosowania art. 386 § 4 k.p.c. Sąd ten przyjął, że zaskarżone decyzje organu rentowego są prawidłowe – zaakceptował jednocześnie sposób wyliczeń wysokości składek zawartych w objętych sporem decyzjach organu rentowego. Wskazał przy tym, że wyliczenia organu rentowego wskazujące na kwoty objęte zaskarżonymi decyzjami sporządzone zostały następująco: w każdym miesiącu ustalano, w jakiej części wynagrodzenie wypłacane dotyczy pracy w Polsce, a w jakiej pracy zagranicą. Następnie w miesiącach, w których wypłacano diety ustalano wynagrodzenie przez ustalenie przychodu wraz z dietami i po odjęciu wartości diet za granicą, a tak wyliczoną kwotę porównywano do proporcjonalnie zmniejszonego prognozowanego

wynagrodzenia i powiększono o kwotę przychodu uzyskanego z tytułu pracy w kraju. Organ rentowy uwzględniał w poszczególnych miesiącach ilość dni przepracowanych zagranicą i w tych miesiącach przyjmował konkretne wypłaty z tego tytułu. Obliczając przychód z konkretnego okresu pomniejszano go o wszystkie diety z tego okresu. Odwołujący podniósł niewłaściwe obliczenie przez organ rentowy podstawy wymiaru składek przez ich podnoszenie do przeciętnego wynagrodzenia w miesiącach, gdy uzyskany przychód był niższy od tegoż wynagrodzenia. W orzeczeniu z dnia 10 października 2013 r., II UK 104/13, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że takiej operacji nie należy dokonywać. Pogląd ten – w ocenie Sądu pierwszej instancji – należy podzielić. W wyliczeniach organu rentowego objętych spornymi decyzjami nie dokonywano podnoszenia podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia w sytuacji osiągnięcia przychodu w kwocie od niego niższej. W sytuacji dokonywania obliczenia podstawy wymiaru składek z uwzględnieniem wyroku Sądu Najwyższego w sprawie II UK 104/13, podstawy wymiaru z poszczególnych miesięcy, co do poszczególnych osób, byłyby wyższe, co wynika z hipotetycznych obliczeń organu rentowego (przy piśmie z dnia 11 kwietnia 2014 r.).

Orzeczenie to odwołująca się poddała ocenie we wniesionej apelacji i rzeczą Sądu Apelacyjnego było jej rozpoznanie, zgodnie z zakresem kognicji, przewidzianym w art. 378 k.p.c. oraz omówionym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07. Rozstrzygnięcie sprawy wymagało weryfikacji przedmiotowych decyzji organu rentowego – z uwzględnieniem zarzutów apelacji odwołującej się, a to należało do merytorycznej jurysdykcji Sądu drugiej instancji.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.